

[Duetofft]

kunne være, at der ikke var så mange bofællesskaber, og at vi måske skulle til at kigge på boliglovgivningen, om man, ligesom man har en ældreboligkvote og en ungdomsboligkvote, også kiggede på, om man skulle gå ind og afsætte enten støttemuligheder eller kvoter til den form for byggeri på det psykiatriske område.

Et andet problem, man også løber ind i den ene gang efter den anden, er, at det kan betale sig for kommunerne at anbringe deres patienter på de store institutioner og lade være med at udbygge bofællesskaberne, fordi amtet betaler de store institutioner, mens kommunen selv skal betale noget til bofællesskaberne. Det har vi jo set på ældreområdet tidligere. Der har været nogle frikommuneforsøg og amtsforsøg, der skulle ændre det. Jeg ved også, at der i Lotz 3-udvalgets betænkning skulle være et forslag om, at 50 pct. af alle udgifter, lige meget hvor det var, skulle dækkes af kommunerne, altså et incitament til kommunerne om ikke ud fra en økonomisk vurdering at vælge noget, som nok ikke er godt for patienterne. Det er jo trist, at adskillige kommuner siger nej til døgnanbringelser og dermed kun giver valgmuligheden mellem en tragedie alene eller i en institution, hvor man ikke bør være.

Vi bør også gøre op med fordommene, og det er selvfølgelig noget af det sværeste at gøre op med. Jeg kan da fortælle, at bare i mit eget nabolag ude ved Hellerup Station kører der i øjeblikket en fuldstændig vanvittig diskussion omkring en lokalplan, fordi amtet har købt en ejendom, hvor man vil anbringe et bofællesskab. Kommunen siger, at det er en institution, så derfor kan man ifølge lokalplanen ikke få lov til at anbringe den dér. Jeg undrer mig lidt over, at man vil bruge tid på sådanne tekniske diskussioner, om en institution er noget med 8 eller 10 mennesker, i stedet for at bruge tiden på at gøre det bedre for de patienter, det drejer sig om.

Det kunne godt være, det var et holdnings-skift, der skulle til. Det skulle ikke undre mig, om der var nogen, der troede, at huspriserne ville falde, fordi man havde psykiatriske patienter i nærheden. Den slags fordomme møder man jo desværre nogle steder, og det ville være trist, hvis det skulle være en vinkel ind til vores politik på det her område.

Det er også meget vigtigt, at patienterne bliver i behandlingen. Ofte har jeg hørt folk sige:

»Jamen, man bliver der jo ikke længe nok«. Og jeg kan da godt forstå, at hvis man kun har den mulighed at være på en institution med en jernseng og et træbord og ikke meget andet, så har man måske lyst til at komme derfra så hurtigt som muligt. Der kunne disse bofællesskaber, hvor man har sit eget miljø og sine egne møbler, føler det som sit eget hjem, være en god måde at holde patienterne i længere behandling.

Vi vil også gerne spørge ministeren, om man har nogen fornemmelse af – det har man sikkert ikke, for det er nok svært at have, men alligevel skal det da nævnes – at der sikkert er mange patienter, der bor hjemme hos forældrene i øjeblikket, hvor forældrene er højt oppe i årene. Dermed vil vi løbe ind i en lang række problemer i løbet af nogle ganske få år, hvor man egentlig har passet dem i privat regi, men hvor patienterne nu kommer i nogle kedelige situationer.

Endelig er der spørgsmålet om bofællesskaber og kollektiver osv. Det er CD's klare opfattelse, at den slags initiativer bør være tidsbestemte, det vil sige, vi ikke skal komme i en situation, hvor patienter føler sig jaget ud af det, de nu er begyndt at opfatte som deres eget hjem. Derfor mener jeg også, at vi bør presse på, for at tidsbestemtheden kommer ind i billedet.

Når man vil besøge afdelinger rundt omkring, har man jo på forhånd fået at vide, at personalet aldrig ses, og det tror man ikke på, men når man så har prøvet det, så er det jo rigtigt. Dette er ikke en kritik af personalet, det er nok så meget en kritik af uddannelsessystemet. Jeg er sikker på, at det at være ansat på en psykiatrisk afdeling er et ganske belastende job, og vi ved jo da også, at der er ikke meget prestige i det. Ofte er det vel de unge og uprøvede, der kommer der. Ofte er det vel også sådan, at lægerne ved, at man nok ikke bliver nobelpristager, fordi man er på en psykiatrisk afdeling. Det afspejler sig i lysten til at være der, og lysten bliver selvfølgelig ikke mindre svækket, hvis man gang på gang oplever, at man ikke kan klare de situationer, man står i.

Der er gode eksempler, og jeg kan da henvise til Sygeplejersken, nr. 33, 1988, hvor en sygeplejerske fra Sankt Hans omtaler, hvad man har gjort for at gøre en afdeling på Sankt Hans ganske velfungerende. Det er jo altså hårde krav, vi stiller til personalet, de skal leve op til konflikter, og de skal forstå de andre grupper,